

לעידוד וחיזוק הלימוד והחזרה
בספה"ק סיפורי מעשיות משנים קדמוניות
שסיפר רבינו הקדוש רבי נחמן מברסלב זיע"א

דעם רבינ'ס משלים

וואס זענן מיינע אויגן?!

"די אויגן זענן שטענדיג הויכע און פארקטיגע זאכן, אז א מענטש וואלט זוכה געווען צו קשר'ע אויגן, וואלט ער געוואוסט הויכע זאכן פון דעם וואס זיינע אויגן זענען, ווייל זיי זענען שטענדיג, נאר ער ווייסט נישט וואס ער זעט. צום ביישפיל: ווען מען פירט אריבער בליץ שנעל א זאך פארן מענטש'נס אויגן ווייסט ער נישט וואס ער האט געזען, טראץ וואס ביים אדורכפירן האט ער עס זיכער קלאר געזען, מיט דעם אלעם ווייסט ער נישט וואס ער האט געזען, אפילו ער האט עס געזען בשלמות, אבער וויבאלד אין די שנעלקייט איז נישט געווען קיין צייט אז די זע קראפט זאל עס צוברענגען צום דעת (מח) ווייל כדי צו וויסן די זאך ווענד זיך דאס אינעם דעת. פאר דעם פעלט זיך אויס אביסל צייט, אז די זאך וואס ער זעט פאר די אויגן זאל זיך אביסל זוימען אז די כח פון זען זאל דערהלאנגען צום מח די זאך וואס ער האט געזען." (ליקו"מ רנ"ד)

"צובינדן די זיכער הייט פאסיג" האט מען אויסגערופן אין עראפלאן. "מיר גרייטן זיך צו לאנדן."

"קוק ארויס פון פענסטער, זאגט ר' יצחק צו זיין זון שמעון, דער עראפלאן גייט שוין לאנדן, ס'איז זייער אינטערעסאנט מיטצוהאלטן." שמעון'ס אויגן רוקט זיך נישט אנוועק פון די פענסטער. עס איז ווי צוגעקלעפט, נישט מיטהאלטנדיג וואס ס'טוט זיך אינעם פליגער. ער איז אזוי פארטון וואס ס'טוט זיך אין די וואלקענעס. קיינמאל אין זיין לעבן האט ער נישט געהאט אזא מעגליכקייט צו זען דעם באשעפערס וואונדער פון אזא הויכע זע-ווינקל. לעצטע מאל פליענדיג קיין אומאן, איז געווען פונקטער, דאס האט אים געמאכט אוממעגליך צו זען דעם לאנדונג. די יעצטיגע נסיעה אבער איז אזוי אינטערעסאנט, עס שפיגלט זיך אים אין מח וואס ער האלט יעצט מיט ווי ער וואלט עס געליינט אין א ביכל.

גלייך ביים אהיימקומען דערציילט שמעון מיט ברען און התלהבות דאס וואס ער האט נארן וואס מיטגעהאלטן פונעם פענסטער אין פליגער: "כ'האב געזען קליינטשיגע הייזער אין די גרויס פון מיין קליינע פינגער. קליינע אויטאס האבן אויסגעקוקט ווי ברעקעלעך. כ'האב געזען ביימער און שטראן קלענער ווי מיינע לעגא וואס איך שפיל זיך דערמיט."

"דאס אלעס?! נאר דאס האסטו געזען?! אפאר הייזער, וועגן און ביימער?!" וואונדערט זיך שמעון'ס מאמע. דו האסט דאך געזען דעקער און טורמעס, באקעס, באנען, לאסט מאשינען און טענדערס, חדרים און ישיבות, שולן, מקואות און פאלקס קיכן, עסן געשעפטן, פעלדער און וועלדער, פייגלעך, קברי צדיקים און נאך טויזנטער איינצלהייטן האסטו געזען, האסט דאך געקענט מיטהאלטן פון אויבן צו זען א פערטל פון ארץ ישׂראל.

"גוט, ריכטיג אז איך האב עס געזען, אבער דער פליגער איז אזוי געשווינד געפארן אז דאס אלעס וואס כ'האב געזען איז נישט מער ווי אין איין סקונדע אריבער מיין אויגן, דערפאר קען איך גארנישט געדענקען וואס כ'האב געזען."

אין דעם וואונדערליכן משל לערנט אונז דער רבי די געוואלדיגקייט פון היטן די אויגן. ווי דער רבי זאגט:

פון רבינ'ס הייליגע דיבורים לערנען מיר זיך ארויס אז די אויגן וואס מיר פארמאגן זענען גאר הייליג און טייער, זיי זענען פאר זיך שטענדיג גאר הויכע און דערהויבענע זאכן. פארן וואס טאקע ווייסן מיר נישט וואס מיר זען? פארן וואס שפירן אונז נישט די הייליגע זאכן וואס מיר זען?

אויב ווילן מיר זא וויסן באמת וואס מיר זענען און דאס פארשטיין, פארלאנגט זיך אז מיר זאלן היטן אויף די אויגעלעך זיי זאלן זיין הייליג און אפגעהיטן, מיר זאלן זיי היטן פון אלעם שלעכט וואס עס קומט נאר אנטקעגן, אדער סיי וועלכע נישט הייליגע זאך וועלכע עס פאסט נישט פאר א אידיש קינד.

אז מיר וועלן האבן הייליגע אויגן, וועלן מיר ביסלעכווייז קענען שפירן און זען אלע הייליגע זאכן און געדענקן און באמערקן די באשעפערס וואונדער וואס עס שטייט פאר אונזערע אויגן. אבער ווילאנג די אויגן איז נישט ריכטיגע אפגעהיטן לויפן די אלע שיינקייטן אריבער בליץ שנעל אונזער מח אבער מען קען דאס נישט אויפכאפן און אריינעמען צום הארץ.

לאמיר אלע קינדער היטן די אויגעלעך, קוקן אויף הייליגע זאכן, וועלן מיר זוכה זיין צו זען און פארשטיין וואס אונזערע הייליגע אויגן זען.

ספּוּרֵי מַעֲשֵׂיֹת מִשָּׁנִים קַדְמוֹנִיֹת

מַעֲשֵׂה י"ג - דִּי זִיבֵן בַּעֲטָלְעָרס (12)

דעם בוים. און אויף די צווייגין פון דעם בוים. זאלין רוען אלע עופות.

האבין זיי דערקלערט אז סע גיפנט זיך אזוי א בוים. האבן זי גיוואלט אהין גיין צו דעם בוים. ווארין דער תענוג וואס סע איז דארט ביי דעם בוים דאס האט גאר קיין שיעור ניט.

ווארין דארט איז פארהאנדן אלע חיות מיט אלע עופות. און דארט איז קיין שום היזק ניט פארהאנדן פון קיין שום חיה. (כלומר קיין שום חיה איז דארט ניט מזיק קיינעם) און אלע חיות זענען דארט אלע אויס גימישט. זיי אלע שפילן זיך דארט און סע איז בודאי זייער א גרויסער תענוג צו זיין דארט ביי דעם בוים.

האבין זיי אנגיהויבן צו קלערן ווירמיר מע באדארף צו גיין אז מע זאל קומען צו דעם בוים. איז גיווארין צווישן זיי א מחלוקת אין דער זאך. און סע איז צווישן זיי ניט גיווען קיין מכריע. ווארין דער האט גיזאגט. אז מע באדארף גיין אהער אין דער זייט קיין מזרח. און דער האט גיזאגט. קיין מערב זייט באדארף מען גיין. און דער האט גיזאגט אהער. און דער אהער. ביז זי האבין ניט גיקענט וויסין דעם רעכטן וועג. ווירמיר מע באדארף צו גיין. אז מע זאל קומען צו דעם בוים.

איז גיקומען א חכם און האט צו זיי גיזאגט. וואס קלערט איר. דורך וועלכער זייט מע באדארף צו גיין צו דעם בוים. קלערט פרייר. ווער סע זענען די מענטשן וואס זיי זאלן קענען קומען צו דעם בוים. ווארין צו דעם בוים

און איך בין דארטין אויף גיווען. (דהיינו דער הויקער וואס ער דערציילט דאס אלץ). האב איך מיד אן גירופין סע איז אמת. אז איר האט די זאך פון מיעוט מחזיק את המרובה. און איך ווייס וואס איר אלע האט גימינט. (דהיינו די אלע וואס איטליכער האט זיך בארימט מיט זיין מיעוט מחזיק את המרובה. ווייסט ער וואס איטליכע האט גימינט) און אפילו דער אונטערשטער וואס ער האט זיך בארימט אז ער פירט דעם גרויסן סגי נהור. איז ער גרעסער פון אייך אלע. לושמיר איך בין נאך גרעסער העכער פון אייך אלע

ווארין דער וואס ער האט זיך בארימט אז ער פירט דעם גרויסן סגי נהור. מיינט ער. ער פירט דעם גלגל הירח. (דהיינו דעם הימיל וואס די לבנה איז דארט) ווארין די לבנה הייסט א סגי נהור. ווארין זי לייכט ניט פון זיך אליין וכו'. און דער פירט די לבנה. האטשע ער איז א קליינער און דער גלגל פון דער לבנה איז זייער גרויס און דאס איז א קיום פון גאר דער וועלט. (כלומר דורך דעם האט גאר די וועלט א קיום) ווארין די וועלט באדארף זיך די לבנה.

נמצא איז דער בודאי א רעכטער מיעוט מחזיק את המרובה. לושמיר אבער מין מועט מחזיק את המרובה איז העכער גאר פון אלע.

והא ראיה. ווארין אמאל איז גיווען א פיתה. וואס זיי האבין גיקלערט. באשר איטליכע חיה האט זיך איר צל (דהיינו איר סאטין). וואס נאר אין דעם סאטין דווקא. וויל זי דארט זיין. און אזוי האט זיך איטליכע חיה איר סאטין באזונדער.

ווארין איטליכע חיה קלויבט זיך אויס א סאטין און אין דעם סאטין דווקא וויל זי נאר רוען. און אזוי איטליכעס עוף האט זיך זיין צווייג. וואס אויף דעם צווייג דווקא וויל דאס עוף רוען.

און אויף קיין אנדערע צווייג ניט. און דאס אנדערע עוף האט זיך איין אנדערע צווייג וואס נאר דארט רוט עס. און אויף איין אנדערע צווייג ניט. און אזוי איטליכס עוף. האט זיך אלץ זיין צווייג דווקא.

איבער דעם האבין די פיתה גיקלערט. אויב סע גיפנט זיך אזוי א בוים. וואס אין זיין סאטין זאלין רוען אלע חיות. וואס אלע חיות זאלין וועלן רוען אין דעם סאטין פון

קאן ניט איטליכער קומען. ווארין צו דעם בוים קאן מען
ניט קומען. נאר דער וואס ער האט די מדות פון דעם
בוים.

ווארן דער בוים האט דריי שרשים (דהיינו דריי ווארצלן) איין
שורש איז אמונה. (אז מע זאל גלייבן אין גאט ב"ה) און דער
אנדערער שורש איז יראה. און דער דריטער שורש איז
עניויות (דהיינו מע זאל פון זיך ניט האלטן) און אמת איז דער
גוף פון דעם בוים דהיינו דער בוים אליין איז אמת.

און פון דארט גייען ארויס צווייגן. איבער דעם קאן
קיינער ניט קומען צו דעם בוים נאר דער וואס ער האט
אין זיך די מדות פון דעם בוים (דהיינו אמונה ער זאל גלייבן
אין גאט און יראה ער זאל מורא האבן פאר גאט. און עניויות. ער זאל
פון זיך גאר נישט האלטן. און אמת) (אזוי האט דער חכם גיזאגט צו
דער פיתה)

די פיתה האבן אבער ניט אלע גיהאט די מדות. נאר א
טייל פון זיי האבן אין זיך גיהאט די מדות הנ"ל. איז
אבער צווישן זיי גיווען זייער א גרויס אהדות (דהיינו די
פיתה האבן זיך אלע ליב גיהאט און זיי האבן זיך זייער גיהאלטן אין
איינעם)

האבן זיי זיך ניט גיוואלט אפטיילן איינס פון דעם אנדערן.
אז א טייל זאלן יוא גיין צום בוים (דהיינו די וואס זיי האבן
שוין יוא די מדות פון דעם בוים) און די איבריקע זאלן בלייבן.
האבן זיי דאס ניט גיוואלט. ווארין זיי האבן זיך זייער
גיהאלטן אין איינעם. נאר מע מוז ווארטן. ביז אלע
זאלן זיך דער האריווען צו די מדות. כדי זיי זאלן אלע
קאנען קומען צו דעם בוים. האבן זיי אזוי גיטאן און זיי
האבן גיהארעוועט ביז זיי זענען אלע גיקומען צו די
מדות הנ"ל. (דהיינו זיי האבן אלע גיווארט איינס אויף דעם
אנדערן ביז אלע האבן זיך דער האריוועט. און זיי זענען אלע גיקומען
צו די מדות הנ"ל דהיינו זיי האבן שוין אלע גיהאט אמונה און יראה
וכו' פנ"ל)

ווי זיי זענען אלע גיקומען צו די מדות. אזוי זענען שוין
אלע גיקומען אויף איין דיעה. און זיי האבן אלע מסכים
גיווען אויף איין וועג. אז מיט דעם וועג באדארף מען
גיין צו דעם בוים. זענען זיי אלע גיגאנגען.

זענען זיי גיגאנגען א צייט. ביז זיי האבן שוין גיזעהן
דעם בוים פון ווייטן. דערווייל טוען זיי א קוק. שטייט

גאר דער בוים אויף קיין ארט ניט. ווארין דער בוים האט
גאר קיין ארט ניט. און אז ער האט גאר קיין ארט ניט.
ווי אזוי קאן מען צו אים קומען. און איך (דהיינו דער הויקער
וואס ער דערציילט דאס אלץ) בין דארט אויך גיווען מיט זיי.
האב איך מיר אנגירופין צו זיי. איך קאן איך יוא
ברענגען צו דעם בוים. ווארין דער בוים האט גאר קיין
ארט ניט. ווארין דער בוים איז למעלה מהמקום (פלומר
ער איז העכער פון דעם ארט פון דער וועלט. ער האט גאר קיין ארט
ניט)

און די זאך פון מועט מחזיק את המרובה. איז זיך נאך אין
דעם ארט. ווארין האטשע סע איז מועט מחזיק את
המרובה. דהיינו אביסל ארט האלט פיל מער איידער
אויף דעם ארט קאן זיך שטעלן.

פון דעסט וועגן פארט. איז זיך דאס נאך אין דעם ארט
ווארין סע פארנעמט זיך נאך פארט על כל פנים עפעס
איין ארט. און איך (דהיינו דער הויקער) **האב אזוי א מיעוט
מחזיק את המרובה.** וואס דער מיעוט מחזיק את המרובה. איז
שוין גאר דער עק פון דעם ארט. וואס פון דארט העכער.
איז שוין גאר קיין ארט ניט פארהאנדן.

איבער דעם קאן איך אייך טראגן אלע צו דעם בוים
וואס ער איז העכער פון דעם ארט. (ווארין דער הויקער איז
אזוי ווי א ממוצע דהיינו אין מיטן צווישן ארט און צווישן העכער פון
דעם ארט ווארין ער איז אזוי א מיעוט מחזיק את המרובה. וואס סע
איז גאר דער עק פון דעם ארט. וואס פון דארט העכער איז שוין גאר
קיין שום ארט ניט פארהאנדן. איבער דעם קאן דער הויקער זיי ארויס
נעמען פון דעם ארט און זאל זי טראגן צו העכער פון דעם ארט). **האב
איך זיי גינומען און האב זיי איבער גיטראגן צו דעם
בוים.**

נמצא האב איך א הספמה. אז איך האב אזוי א מיעוט
מחזיק את המרובה. (און איבער דעם האט ער א פנים ווי א
הויקער. ווארין ער טראגט אויף זיך פיל ווארין ער איז זיך א מיעוט
מחזיק את המרובה) **היינט שענק איך אייך דאס דאזיגע במתנה**
אז איר זאלט זיין אזוי ווי איך

איז דארט גיווארין זייער א גרויסע

שמחה און זייער א גרויסע חדוה.

לאמיר זיין פאר הערן

די דרייצנסטע מעשה - די זיבן בעטלערס (12)

ד. אלע פון די כחה האבן געהאט די מידות צו קומען צום בוים?

- אלע האבן גלייך געהאט, נאר זיי האבן נישט געוואסט די וועג
- א חלק האבן געהאט די מידות און זיי זענען אליין געגאנגען
- די וואס האבן געהאט די מידות האבן געווארט אז אלע זאלן האבן די מידות

ה. וואס איז די מועט מחזיק את המרובה פון דעם בעטלער?

- אז ער קען זיי ברענגען צו דעם בוים
- אז ער קען פירן דעם גרויסן ארימאן
- אז ער האט א שטיקל מדינה וואס איז א מיעוט מחזיק את המרובה

ו. האסטו געלערנט די מעשה פון די וואך?

- יא
- נ"ן
- א חלק

א. איז דא א בוים וואס אלע חיות און עופות רוען דארט?

- ס'איז דא א בוים וואס אלע חיות רוען דארט
- ס'איז דא א בוים וואס אלע חיות און עופות רוען דארט
- א חלק האבן געזאגט אז עס איז דא, און א חלק נישט

ב. האבן זיי גלייך געוואוסט דעם וועג צום בוים?

- א חלק האבן געזאגט אז די וועג איז פון מזרח, און א חלק פון מערב
- אלע האבן געזאגט אז די וועג איז פון מערב
- אלע האבן געזאגט אז די וועג איז פון מזרח

ג. ווער קען קומען צו דער בוים?

- ווער ס'האט אמונה און יראה
- ווער ס'האט עניויות און אמת
- ווער ס'האט אמונה און יראה, עניויות און אמת

טיפער געטראכט

וויפל מאל דערציילט דער רבי ביי ספורי מעשיות וועגן א בוים?

וויפל מאל ווערט דערמאנט אין ספורי מעשיות דער ווארט "בוים"?

וועלכע זאך וואס ווערט דערמאנט אין די מעשה, ווערט אויך דערמאנט אין די

פרשה (ווארא)?

תשובות אויף די פריערדיגע וואך

איז ביי די שמועס געפעלן די אלע וואס האבן זיך בארימט מיט "מיעוט מחזיק את המרובה"?

אלע זענען געפעלן חוץ דער ערשטער

דעם רבינ'ס
אעשיות

להתודע ולהגלות אז איטלעכס ווארט וואס דא שטייט אין דעם הייליגן ספר, איז 'קודש' קדשים', לופטער 'סודות' התורה'. מען זאל נישט מיינען: "אז דאס זענען חס' ושלום פראסטע מעשיות!"

צו ענטפערן בחינות און אריינגיין אינעם גורל, 02-5333372 צו באקומען דעם גליון אין מייל - m025345040@gmail.com